

Side Ride 2008 – aneb Zdeňkova ce

Pro mě byla tahle expedice hodně narychlo. Že bych měl jet také, jsem se dozvěděl čtrnáct dní před odjezdem. Telefonicky. Až poté mě navštívil její iniciátor, Radek Kriegler, aby mi řekl podrobnosti. Pojede se Zdeňkem Krupičkou, vozičkářem, z Prahy do Casablanky. K dispozici mají bavoráka R 1150 R, jehož přestavbu na sajdkár jsem okukoval a kritizoval začátkem března na výstavě Motocykl 2008. Byli by rádi, kdybych o tom něco napsal...

text a foto: Petr Hošťálek

Recepce hotelku nedaleko Erfoudu, kde jsme spali, byla zároveň prodejnou suvenýrů pro kolemjedoucí cizince

Psát o něčem, u čeho člověk není, dost dobře nejde. Tak jsem kývnul, že pojedou. Jenže na tři neděle do Maroka, to znamená mít na to čas, peníze a připravený motocykl. Ani jedno jsem v té chvíli neměl. Nakonec se ozvali z průhonické Pyramidy, že na cestu dostanu úplně novou čtyřstovku Yuki Darker. Dvouválcového čopříka s kardánem, aby se v rámci dlouhodobého testu vyzkoušelo, co tahle čínská mašinka vydrží.

Začíná nultá česká Love Ride – vyjíždka ve prospěch postižených, kterou se Radek pár uply-

vedlo. Z Prahy vyjíždí obrovská doprovodná kolona s nutnou policejní asistencí, ale my se po obědě trháme, necháváme motorkáře pokračovat dál, směrem ke Kolínu, a vyrážíme na druhou stranu. Míříme do Mnichov, čímž začíná přesun Evropou k předpokládanému trajektu ze Španělska do Afriky. Do Španělska máme asi čtyři tisíce kilometrů, které chceme urazit nejpozději za týden. Po pravdě řečeno, nemáme právě štěstí na počasí. Počítáme druhým dnem nás provází déšť a zima, na sobě navlečené

me se, jak nám v Praze všichni záviděli, že se budeme opalovat jižním sluncem...

Územím Dona Quichota

V Itálii za deště na dálnici padám. V pravém pruhu jedoucí vozidlo náhle vybočuje přede mne a vzápětí prudce zastavuje. Na dvou kolech motocyklu není šance tohle ubrzdít a tak, abych do něj nenarazil přímo, to raději pokládám. Odnáší to plexi, sklo reflektoru a pravá stupačka, všechno ostatní zachraňují mé oblíbené kufry Givi. Pravý bude mít od

rabolu reflektoru natahují igelitový pytlík a místo uražené stupačky montují stupačku zadní...

Ten večer dlouho hledáme v dešti na kopci nad Janovem hostel „Ostello de la gioventu“, který nám radí džípěska. Kvůli rozbitému reflektoru skoro nevidím a džípěska nás pokaždé dovádí o pár ulic vedle. No, být na mně, pokládal bych za spolehlivější plánek města, já těmhle přístrojům prostě moc nevěřím...

V rámci přijatelného rozpočtu se řeklo, že stany bereme s sebou. Počítalo se s tím, že hotýlky

je můj Darker schopný jet skoro sto třicet, tady chvílemi nejde na plný plyn ani pětadesát! A když vidím na kopci po pravé straně mávat svými křídly tři větrné mlýny, mjíjme poutač u silnice, na kterém se píše, že právě projíždíme krajem dobrodružství Dona Quichota.

„Na Darkeru, doprovázejícím silného bavoráka přede mnou, si připadám jako Sancho Panza na oslíku...“

hodinách. Stále prší a ocelové pláty nájezdu i podlaha uvnitř lodi jsou neuvěřitelně kluzké. Popojíždím s nohama na zemi a ani tak si nejsem jistý, že kdyby ujely pneumatiky, že mi neujedou i podrážky. Motorku i přes protesty posádky nemilosrdně přivazuji popruhem k jakési bytelné rouře v podpalubí. Moře se houpe a já nevěřím, že by na boční opěrci měla šanci to ustát. Zdeněk, když ho dva námořníci vlečou i s kolečkovým křeslem nahoru na palubu, tvrdí, že už zažil i lepší traiekt. S výtahem pro vozičkáře.

no říct, že se mu to nakonec po- lada je našťěstí dobrá, chechtá- stříbrnou lepicí páskou, přes pa-

Medina aneb tržiště v Marakeši – Zdeněk objednává dva opravdové pomerančové džusy

obden, aby bylo kde nabíjet baterie notebooku a fotoaparátů. Jenže je takové počasí, že jsme večer rádi, když máme pevnou střechu nad hlavou.

Ovšem ve Francii, když jeden večer neprší a my máme v září večerního slunce na dohled zasněžené kopce Andorry, objevují plácek, na kterém stojí několik obrovských přívěsů s rozvěšeným prádlem a čtyři přivázaní koně. Tady táboří francouzští cikáni! Pro jistotu se ptám chlapíka, který právě odvažuje jednoho z koní, jestli nebude vadit, když si vedle postavíme stany? Jen se usmívá a širokým gestem ukazuje, že tady je dost místa pro všechny!

Ráno už zase prší a tak Andorru vynecháváme, protože v kopcích bude pravděpodobně ještě hůř. Průjezd centrálním Španělskem je ve znamení strašlivého větru. Fouká tak, že se sólem jedu v děsivém náklonu a ačkoliv

Radek cnce, aby se na naší cestě Zdeněk nejen povozil v sajdě, ale taky něco viděl. A tak z Granady míříme do kopců Sierry Nevady. Sierra Nevada je ve výši 2075 metrů a všude kolem silnice je tu ještě sníh. Stoupáme výš, asi do 2200 metrů, pak ale Radek říká, že džípíeska tvrdí, že dál to tudy nepůjde. Tak se vracíme do Granady a z ní pokračujeme dál, k pobřeží vytoužené Afriky. A všichni doufáme, že takovou smůlu, aby přšelo i na Sa haře, snad mít nebudeme. Potkali jsme totiž pár Čechů, kteří s karavany utíkají do Španělska i Maroka před zimou, kteří nám tvrdili, že jsme si vybrali špatný rok. Takové počasí, jako letos, tu nikdo nepamatuje dobrých pětadvacet let...

Konečně Afrika

Na trajekt se nalodujeme na poslední chvíli, potmě, ve večerních

de? Ani nanouou! Klidně si nechává pršet na hlavu, kouká do mokré tmy, na mizící světla evropské pevniny a je na něm vidět, jak na něj tenhle výlet působí. Říká, že až doteď doopravdy nevěřil, že se takhle, na motorce, někdy do Afriky dostane...

Ještě první den v Africe nám poprchává. Sedíme v Tangeru, v zahrádce před hospůdkou, našťěstí máme nad sebou plátěnou stříšku. Poprvé ochutnáváme místní čaj. Je silně sladký, má pronikavou chuť máty a plavou v něm nějaké tlusté zelené výhonky. V mezičase zjišťujeme, že tady to s fotografováním nebude jednoduché. Jsme v zemi, kde je hlavním náboženstvím islám a jak se objeví objektiv, každý uhýbá nebo hrozí! Na silnicích to vypadá, jako by se člověk vrátil o patnáct let zpět – víc než polovina taxikářů jezdí v nesmrtelných piánech Mercedes a devět

ta z Prahy do Casablanky

z deseti dodávek také má na předku třicípou hvězdu. Stejně jako na Ukrajině a v dalších zemích třetího světa, ani tady nikdo nestojí o elektroniku a raději dává přednost spolehlivým a robustním dvěstěsedmičkám, které ještě lze opravovat pomocí normálního vercajku...

Když o hezkých pár kilometrů dál tankujeme večer u benzínové pumpy, hlásí se k nám chlapík, který si všiml Zdeňka i jeho vozíku, přípevněného vzadu na sajdě. Říká, že jeho přítel má nedaleko speciální hotel, kam jezdí postižení z celé Evropy. Dlouho mu telefonuje, ale cena za nocleh je našim představám hodně vzdálená. Už už chceme odjet, když říká, že pokud bychom chtěli, tak na jeho zahradě si můžeme stany postavit zadarmo. Nebo, že nám nabízí ubytování ve svém domě. Za sto padesát dirhamů pro všechny. To je ovšem jiná! Přijímáme s tím, že v hloubi duše doufáme, že tohle pozvání do rodiny bude i kousem neplánovaného dobrodružství. A u Achmeta je opravdu fajn. Prý se živí fotografováním a kromě toho má doma soukromou školu. Na stěně v obýváku visí tabule s křídou, před kterou prý v současné době sedává dvanáct žáků. Jeho žena nám připravuje improvizované pohoštění a pak společně sedíme a vypravujeme dlouho do noci. Když už všichni spí a já se teprve chystám psát, jdu si dát s Achmetem doušek čerstvého vzduchu na plochu střechu jeho domku, což pro něj znamená poslední cigaretu...

Oficiální cíl cesty je Casablanka, hlavní město Maroka. Má ne-

výlet skoro ani nestojí. Je to prý jen moderní velkoměsto a raději máme navštívit Fes nebo Marákeš. To samozřejmě máme v plánu.

Je pravda, že Marákeš už na první pohled působí úplně jinak. Má červenou barvu zdejší hlíny, všechno je tu neuvěřitelně uprave-

„Nejvzdálenější bodem naší expedice je Erfoud a písčné duny, dosahující sem od okraje Sahary“

né a my si v centru se Zdeňkem dopřáváme dlouhou návštěvu zdejší tržnice, mediny. Tady přicházíme na chuť pravému džusu – šťávě z chlazených pomerančů, čerstvě vylisované do sklenic. Nikdo z nás netušil, že na jednu sklenici je jich potřeba sedm až deset...

Popsat zážitky z týdenního touláni Marokem a jeho silnicemi. to

otravují život. Ale setkáváme se i s tím, že nás ke stolku zvou majitel kavárničky a majitel obchůdku s nápoji. Nabízejí skromnou snídani, placatý arabský chléb máčený v olivovém oleji, přidávají olivy, čaj i pořerančovou šťávu a když se před odjezdem ptáme, co budeme platit, říkají s úsměvem, že nic! Že nás přece pozvali oni...

Pouštní dobrodružství

Jedním z našich cílů je i soutěska Todra, průrva mezi dvěma obrovskými skalními masivy. Tudy symbolicky projíždí za řídkky bavoráku sám Zdeňek. Radek ho jenom jistí ze sajdkáru. Odtud se všichni turisté vrací zpět, my ovšem ne. Pokračujeme silničkou, místy strženou do řeky, dál skrz hory. Projíždíme asi třináct brodů, tady by se určité líp hodila endura než civilní bavorák s nízkou položenou sajdou a můj čopr. Protože tudy moc lidí nejezdí. Je na téhle trase nejbližší

Trajekt zpátky je rozloučením s Afrikou. Uvědomujeme si to všichni a Zdeňek zůstává ve svém kolečkovém křesle celou dobu plavby na palubě. Je mu jedno, že kolem nás je už zase zatraceně zima a že nepříjemně fouká. Dívá se na vzdalující břeh. Afrika se stává přebor v snem, i když teď už splněným.

Ve Švýcarsku se ještě symbolicky stavujeme v Dubendorfu, místě, kde se má o dva dny později konat Love Ride zdejší, švýcarská. Bylo by fajn zůstat, ale my už nemáme čas. V Třeboni se v neděli hraje přebor ve floorballu a Zdeňek nechce svému mužstvu chybět. Snímky z jejich zápasu jsou to poslední, co fotím. Pak už nás, v pondělí, fotografují až při slavnostním dojezdu v Průhonicích, před skleněnou pyramidou firmy Yuki.

Ujeli jsme bezmála deset tisíc kilometrů. Bavorák s Velorexem

celé tři miliony obyvatel a Zdeňka tu vítá zlatým pohárem a čestnou vlajkou ministr sportu spolu s primátorem. Mezi námi – už na hranicích nám chlápek v dlouhé pruhované džblábě (tradičním místním úboru, který je něčím mezi pohodlnou noční košilí a koupacím pláštěm) říká, že Casablanka za

by bylo na hodně rádků. Pro motorkáře je bezesporu zážitkem průjezd pohořím Atlas, což znamená nesčetná stoupání, zatáčky a nesmírné bohatství všude kolem nabízených vzácných šutrů a zkamenělin. Je tu spousta prodavačů suvenýrů, kteří vám vnucováním toho, co si „musíte“ koupit,

benzínka až po dvou stech kilometrech. Dojíždíme jen tak tak!

Nejvzdálenějším bodem naší expedice je Erfoud a písečné duny, dosahující sem od okraje Sahary. Tady si konečně užíváme africké slunce a Zdeněk si vychutnává chůzi po rukou rozpáleným navátým pískem. Všechno ostatní už je vlastně návrat. Od téhle chvíle směřujeme zpátky na sever, projíždíme Ouarzazate s jeho africkými filmovými ateliéry a míříme do historického Fesu. Pár kilometrů za ním mám štěstí. Řidič protijedoucího Golfu se ohlíží za Radkem, jeho auták vybočuje ze směru a do mě! Bleskem uhýbám z kraje zvýšeného asfaltu do štěrku krajnice, takže mě trefuje jen naplocho, do bočního kufru, odřeninu má od téhle chvíle i levý. Naštěstí nic horšího, mohla to být i noha a kdybych to byl neustál, tak jsem se zřítíl ze srázu vedle silnice...

absolvoval cestu bez zaváhání a na Darkeru se cestou objevily jen dvě drobnosti, odstraněné na místě. Radek Kriegler uskutečnil své dva záměry – úvodem odstartoval českou Love Ride a pak dovezl českého vozičkáře z Prahy až do Casablanky. Zdeněk? Klobouk dolů! Vydržel nepřetržitě tři neděle cest i necest v sajdě, což je výkon víc než úctyhodný i pro člověka zcela zdravého. Pokud byste tomu někdo nechtěli věřit, zkuste to...

A já? Měl jsem možnost zblízka nahlédnout do světa těch, co jsou upoutáni na kolečkové křeslo. Měl by to udělat každý motorkář, aby věděl. Já mám od té chvíle nového bezvadného kamaráda. Zdeňku, díky!

Další cestopisy najdete na
www.motorama.cz

Vodu! Aspoň doušek...